

Tolyte Møde.

Tordagen den 14de December Kl. 1¹/₂.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vebtagen.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortfættelse af første Behandling af: Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen.

Sagen fattes under Forhandling.

Udsig: Naar jeg har begjæret Ordet i denne Sag, saa er det væsentlig med Hensyn til et Punkt, som rigtignok tidligere har været omtalt, men ikke ganske fra det Synspunkt, hvorfra jeg betragter det. Der er nemlig nogle Bestemmelser i dette Lovudkastets 1ste Kapitel, som for det Første gaa ganske udenfor det, som jo er Lovens egentlige Gjenstand, nemlig det offentlige Fattigvæsen, og som desuden efter min Mening i det Hele taget ikke kunne billiges. Jeg sigter herved til de Bestemmelser, som indeholdes i Udcastets §§ 9 og 11 om, at Personer, som formene, at de af deres respektive Forældre eller Børn ikke erholde den Understøttelse, som de kunne gjøre Krav paa, uden at henvende sig til det offentlige Fattigvæsen, kunne gaa til Dyrigheden og faae den til at bestemme, hvor meget der skal ydes dem, og det endda med den Virkning, at hvad der saaledes bliver bestemt, skal kunne udbantes, og at de Paa-gjældende skulle kunne sættes i Fængsel, naar de ikke udbede det. Jeg tror, at man kan være fuldkommen gennemtrængt af den Overbevisning, at der paahviler de Slægtninge, som her ere omtalte i Lovudkastet, en stærk Pligtespligt til at understøtte respektive deres Børn eller Forældre, naar de komme i Trang, uden at man dog derfor kan blive tilbøjelig til at gaa ind paa at overlade det til Dyrighedens Vilkaarlighed efter dens Skjøn ved et Magtsprog at gribe ind i dette Forhold, og jeg kan ikke tænke mig, at det virkelig skulde kunne finde Billigelse, at et Barn skulde kunne kræve Udpantning af et saadant af Dyrigheden fastsat Bidrag fra dets Forældre, eller at et saadant Barn, naar Bidraget ikke kunde erholdes, skulde kunne sætte sine Forældre i Fængsel for Udbladselse af at yde et slikt Bidrag. Efter min Opfattelse kan der overhovedet slet ikke være Tale om at gjøre denne Slægtningenes Forsørgelsespligt gjældende ad juridisk Vej, uden at først Fattigvæsenet har maattet træde imellem; det er først da, naar Fattigvæsenet er nødt til at sride ind, at det Spørgsmaal kan opstaa, om det ikke er billigt, at den Kommune, som har maattet udbede Fattigunderstøttelsen, erholder en Erstatning hos de allernærmeste Slægtninge og Naarværende. Det er, mener jeg, det Synspunkt, hvorfra Slægtens For-

sørgelsespligt, naar den skal opfattes som en juridisk Pligt, der skal kunne sættes igjennem ved Hjælp af de offentlige Myndigheder, maa opfattes, det er en Pligt til at yde Erstatning til det offentlige Fattigvæsen, og derfor kan det vel i det Hele taget være et Spørgsmaal, skjøndt det er af mindre Betydning, om det er rigtigt at begynde en Lov om det offentlige Fattigvæsen med det Kapitel, som her er stillet først, eller om dette ikke snarere burde føies til som et Tillæg til Loven om den offentlige Fattigunderstøttelse, fordi det angiver visse Undtagelsestilfælde, i hvilke Fattigvæsenet kan erholde en Erstatning. Selv om man nu imidlertid indskrænker det første Kapitel til kun at gjælde Fattigvæsenets Regresret mod de Paa-gjældende, saa indeholder jo Loven en meget betydelig Udvidelse af de hidtil gjældende Bestemmelser i den Henseende, og jeg kan ikke undre mig over, at der — som det navnlig er slet fra en æret Deputeret for Sydhjælland — er reist Betenkelighed med Hensyn til en saa stærk Regresret. Jeg skal imidlertid i denne Henseende ikke udtale nogen bestemt Mening; for mit Bedkommende er jeg dog tilbøjelig til at tro, at Lovudkastet har Ret i, at i det Mindste nogen Udvidelse af de tidligere i den Henseende gjældende Regler kan være ønskelig og henigtsmæssig; men hvad jeg i intet Tilfælde kan billige, er Bestemmelsen i § 12. Selv om denne Bestemmelse indskrænktes til kun at gjælde Fattigvæsenets Regreskrav, saa kan jeg ikke tro, at det nu ved Loven bør indføres som Regel, at Fattigvæsenet, naar det ikke kan erholde de Fordringer, som hidrøre fra denne Art af Regreskrav, ved Eksekution, ved Udpantning, da skulde kunne erholde dem affonede ved Fængselsstraf. Vi have ifjor affaakt Gjældsængsel i Tilfælde, hvor man i lang Tid har været vant til at anse dette som et naturligt Evangs- eller Straffemiddel, men skulde det da være rigtigt nu at indføre en ny Art af Gjældsængsel, og, vel at mærke, et meget strengere Gjældsængsel end det gamle, i Forhold, hvor man tidligere aldrig har antaget, at en saadan Fængselsstraf kunde og burde finde Sted. Jeg har iøvrigt ved dette første Kapitel endnu nogle enkelte andre Bemærkninger at gjøre, som jeg dog ikke her skal opholde Forsamlingen med. Jeg skal kun berøre, at Affattelsen af § 3 uden Tvivl maa forandres; thi saaledes som Ordene der ere skrevne, kan jeg ikke se rettere, end at det deraf maa følge, at en Mand's Pligt til Forsørgelse af hans umyndige Stedbørn skulde falde bort ved Hustruens Død; men det er jo klart, at dette ikke kan være Meningen. Jeg vil endnu tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til det 2det Kapitel. Det er jo naturligt, at den Forandring, som Lovudkastet gjør i de hidtil gjældende Regler om, hvorledes man erhverver Forsørgelsesberettigelse, maa give Anledning til nogen Meningsulighed, og det har jo ogsaa viist sig under Debatten her i Salen. Jeg tilstaa, at det altig